

Tarçın Saati

Yavuz DEMİRKIRAN

Tarçın Saati

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma büyükannesinin evine giden bahçe yolunda seke seke yürüyordu; kırmızı spor ayakkabıları düşen yapraklarda hışırdıyordu. İçinde boya kalemleri ve bir defter olan küçük yeşil bir sırt çantası taşıyordu. Büyükanne Rose kapıyı sıcak bir gülümsemeyle açtı; inci küpeleri pırıldıyordu. 'Gel içeri, meraklı kuzum,' dedi ve ev lavanta ile sevgi kokuyordu.

Koridorda cilalı, koyu renkli, pirinç aksamaları parlayan uzun bir ahşap saat duruyordu. Oymalı tarçın yaprakları krem rengi kadrınının etrafına kıvrılmıştı ve minik pirinç bir baca hafif bir koku bulutu salıyordu. Emma ona gözlerini kocaman açmış bakakaldı. 'Büyükanne, bu saat de ne?' diye fısıldadı. 'Tarçın kokuyor!'

Büyükanne Rose kıkırdadı; kırış kırış kahverengi gözleri ışıldadı. 'Bu Tarçın Saati, Emma. Her saat başında farklı bir koku salar. Her koku bir aile anısı taşır.' Emma'nın çilli burnu merakla kıpırdadı. 'Bir anı mı?' diye sordu. 'Bir hikâye gibi mi?' 'Aynen öyle,' dedi Büyükanne Rose. 'Yanıma otur, bugün saat bize ne anlatacak görelim.'

Tam o sırada saat yumuşakça çaldı ve havada bir tarçın kokusu dalgası süzüldü. Emma derin bir nefes aldı. 'Noel gibi kokuyor!' dedi. Büyükanne Rose başını salladı; gümüş topuzu sallandı. 'Baban küçük bir çocukken her Noel sabahı tarçınlı çörek yapardık. Her zaman ilkini o yedi, fırından yeni çıkmış sıcacık.' Emma gülümsedi, babasını küçük bir çocuk olarak hayal etti.

Bir sonraki saatte saat yine koku saldı ve hava taze ekmek kokusuyla doldu. Emma kokunun peşinden mutfağa gitti; Büyükanne Rose orada hamur yoğuruyordu. 'Bu annemden,' dedi. 'Her sabah güneş doğmadan ekmek yapardı. Bütün ev o sıcak kokuyla uyanırdı.' Emma gözlerini kapattı ve bunu hayal etti.

Sonra güllerin yumuşak ve tatlı kokusu geldi. Emma onu pencere kenarındaki pembe gül vazosuna kadar izledi. 'Bunlar büyükbabanın favorisiydi,' dedi Büyükanne Rose, sesi yumuşakçı. 'İlk evlilik yıl dönümümüz için bir gül fidanı dikmişti. Her yıl daha da güzel açardı.' Emma bir taç yaprağa dokundu ve hiç tanımadığı büyükbabasını düşündü.

Saat yine çaldı ve hava keskin, temiz bir çam kokusuna dönüştü. Emma döndü. 'Çam ağaçları!' Büyükanne Rose güldü. 'Annen küçükken her yaz ormanda kamp yapardık. Çam kozalakları toplar, periler için küçük evler yapardı.' Emma kıkırdadı, annesini cepleri kozalak dolu bir kız olarak hayal etti.

Sonra zengin ve tatlı ikolata kokusu geldi. Emma'nın ağız sulandı. 'ikolatalı kek!' Büyükanne Rose başını salladı. 'Her doğum günü için ikolatalı kek yapardım. Amcan her zaman aynısını isterdi; karamelli kremalı ve renkli şekerlemeli.' Emma dudaklarını yaladı. 'Bugün bir tane yapabilir miyiz?' 'Belki yarın,' dedi Büyükanne Rose göz kırparak.

Saat aldı ve havayı sabunlu, temiz bir koku doldurdu. Emma burnunu kırıřtırdı. 'Sabun mu?' Büyükanne Rose gülümsedi. 'Kız kardeşimle her bahar sabun yapardık. Lavanta toplar, karışma karıştırdık. Bütün ev bir bahe gibi kokardı.' Emma büyük teyzesini ve onun kullandığı sabunu düşündü; bu, pek tanımadığı ailesine yakın hissetmesini sağladı.

Öğleden sonra ilerledikçe saat daha çok koku paylaştı: kahve, elma ve hatta yaz gününde yağmurun kokusu. Her biri yeni bir hikâye getirdi. Emma dinledi; kocaman ela gözleri parlıyordu. 'Büyükanne,' dedi, 'saat sanki bir anı sandığı.' Büyükanne Rose ona sarıldı. 'Evet, artık sen de o anıların bir parçasısın.'

Emma saate yeni gözlerle baktı. O sadece bir saat değildi; aile hikâyelerinin bekçisiydi. Oymalı tarçın yapraklarına usulca dokundu. 'Ben büyüdüğümde ne kokacak?' diye sordu. Büyükanne Rose gülümsedi. 'Bu, senin biriktireceğin anılara bağlı, canım. Ama umarım bazılarında ben de olurum.'

Emma yeşil sırt çantasını açtı ve defterini çıkardı. 'Bütün hikâyeleri yazacağım,' dedi. Saati minik bacasıyla çizdi ve büyük harflerle 'Tarçın Saati' yazdı. Büyükanne Rose izledi; kırış kırış gözleri gururla parlıyordu. 'Harika bir fikir. Hikâyeler paylaşılacak içindir.'

Ziyaretin geri kalanında birlikte tarçınlı çörek yaptılar; sıcak koku mutfağı doldurdu. Emma hamuru açtı ve tarçın serpti; aralıklı dişlerinin arasından kocaman gülümsedi. 'Şimdi yeni bir anı yapıyoruz,' dedi. Büyükanne Rose ısıltıltı gülümsedi. 'Gerçekten öyle. Ve saat bunu senin için güvende tutacak.'

Güneş batarken Emma saate iyi geceler dileyip sarıldı. Saat, sanki veda eder gibi yumuşakça çaldı. Büyükanne Rose ona küçük bir tarçın kavanozu uzattı. 'Saati özlediğinde diye,' dedi. Emma onu sırt çantasına koydu ve sıcaklığını hissetti. 'Yakında döneceğim,' diye söz verdi. 'Saatin anlatacak daha çok hikâyesi var.'

Eve dönerken Emma bütün kokuları ve hikâyeleri düşündü. Saatin sadece kokular yaydığı için sihirli olmadığını fark etti. Sihirliydi çünkü mutlu zamanları hatırlamalarına yardım ediyordu. Tarçın ya da ekmek gibi küçük şeyler büyük anılar taşıyabilirdi. Gülümsedi; aile hikâyelerinin en büyük hazine olduğunu biliyordu.

O günden sonra Emma her yerde kokular fark etti: annesinin gül parfümü, babasının kahvesi, parktaki çam ağaçları. Her biri ona Büyükanne Rose'u ve Tarçın Saati'ni hatırlattı. Sıradan şeylerin bile büyük, mutlu anılar taşıyabileceğini öğrendi. Ve saatin aile hikâyelerini her seferinde bir kokuyla hep yaşatacağını biliyordu.